

Brussel

Waar ze ze allemaal vandaan gehaald hebben, blijft een raadsel, maar de vijftien Brusselse koren die feestelijk de opening van de nieuwe Koninklijke Vlaamse Schouwburg hebben ingehuldigd, hebben een prachtig en ontroerend werkstuk afgeleverd. Een klassiek koor, het jongerenkoor van de Munt, een Afrikaans gospelkoor, een homo-lesbokoor, een bende prettig gestoorden, rappers, de linkse garde van het Brecht Eislerkoor, amateurs en professionelen en we vergeten er een paar: het was een caleidoscoop van

stemmen, rassen en origines die het publiek liet kennismaken met de meer dan geslaagde nieuwe theaterinfrastructuur waarover Vlaanderen in Brussel opnieuw beschikt. Het heeft veel te lang geduurd en er hangt een aardig prijskaartje aan, maar lang geleden dat we nog zo blij waren belastingsbetaler te zijn.

Een Vlaanderen dat zich hier op zijn meest Brusselse toonde: als integraal onderdeel van de stad, als een minderheid tussen alle andere minderheden die het kosmopolitische karakter van de enige Belgi-

sche grootstad uitmaken. Als een open huis, gastvrij en nieuwsgierig naar alles wat in de stad leeft, borrelt en bruist. Een opeenvolging van culturen, elk het beste van hun eigen liederenschat brengend. Met één 'flamand de service' ertussen, een jonge rappende Congolees-Tutsi-Vlaming-maar vooral Brusselaar. Als statement mocht dat tellen.

Nadat ze het publiek een blik hadden gegund op alle nieuwe hoeken en kantjes van de nieuwe schouwburg, zorgden ze voor een ontroerende apotheose: het 'Gebed

voor de vrede' van Franciscus van Assisi. Ieder in zijn eigen taal, de melodelijn zin na zin naadloos van koor naar koor overgevend, werd de boodschap van de heilige in het Spaans, Hebreeuws, Galicisch, Frans, Duits, Engels, Arabisch en het Nederlands gebracht. Een boodschap die heel simpel stelde dat rijkdom in verscheidenheid zit, dat de vijand in jezelf zit, en niet in de ander, dat het gaat om begrijpen en niet om begrepen worden. Dat het gaat om begrip, respect voor het verschil. Een simpele en daarom existentiële tekst,

behorend tot de oerkatholieke cultuurgeschiedenis, in een schouwburg die onlangs nog onder vuur lag van katholieke fundamentalisten en Blokkers, omdat op een van hun affiches een madonna met blote borst figureerde. Voor Assisi gaven deze fundamentalisten, vrij begrijpelijk, niet thuis.

In het 'Gebed voor de vrede' werd, in een haast liturgische scenografie, een van de kernboodschappen van het christendom, de droom voor het vreedzaam samenleven in een smeltkroes van culturen, beschavingen en religies op

een pakkende manier gebracht. Toen alle koren samen de slotzin "Luce et Pace", licht en vrede, deden aanzwellen en door de grote poort achter aan de scène de Brusselse nacht inwandelden, was een krop in de keel moeilijk te onderdrukken.

De KVS heeft niet alleen zijn nieuwe gebouw ingehuldigd, maar ook duidelijk gemaakt wat hij als Vlaamse instelling in Brussel wil zijn. Als dat de invulling van het containerbegrip 'Vlaamse identiteit' is, willen we er graag voor tekenen.

STANDPUNT ► YVES DESMET

HOOFDREDACTEUR